

ΧΡΕΜΥΛΟΣ	εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηροὺς;	95
ΠΛΟΥΤΟΣ	φήμ' ἐγώ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζεις;	
ΧΡ.	πάνυ μὲν οὖν·	
ΠΛ.	πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά πω χρόνου.	
ΚΑΡΙΩΝ	καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων. ἄφετόν με νῦν· ἴστον γὰρ ἤδη τάπ' ἐμοῦ.	100
ΠΛ.	μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.	
ΧΡ.	οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα ἐμέλλετόν μοι;	
ΠΛ.	καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ, καὶ μή μ' ἀπολίπης· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.	105
ΚΑ.	μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.	
ΠΛ.	ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἠνίκ' ἂν δέ μου τύχως' ἀληθῶς καὶ γένωνται πλούσιοι, ἄτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.	
ΧΡ.	ἔχει μὲν οὕτως, εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.	110
ΠΛ.	μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες.	
ΚΑ.	οἰμῶξει μακρά.	
ΧΡ.	σοὶ δ' ὡς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης, γενήσεται ἄγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν ἵνα πύθῃ. οἶμαι γάρ, οἶμαι—ξὺν θεῶ δ' εἰρήσεται— ταύτης ἀπαλλάξῃ σε τῆς ὀφθαλμίας βλέψαι ποήσας.	115
ΠΛ.	μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάση· οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.	
ΧΡ.	τί φήεις;	
ΚΑ.	ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει. [...] καὶ νῆ Δί' εἴ τί γ' ἐστὶ λαμπρὸν καὶ καλὸν ἢ χαρίεν ἀνθρώποισι, διὰ σέ γίγνεται. ἅπαντα τῶ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. [...]	145
ΚΑ.	τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σέ πάντα πράττεται; μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι. κρατοῦσι γοῦν κὰν τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε, ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνον.	185
ΠΛ.	ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἰς ὧν ποεῖν;	
ΧΡ.	καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶ πλείονα· ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή· ἔρωτος, —	
ΚΑ.	ἄρτων, —	
ΧΡ.	μουσικῆς, —	
ΚΑ.	τραγημάτων, —	190
ΧΡ.	τιμῆς, —	
ΚΑ.	πλακούντων, —	
ΧΡ.	ἀνδραγαθίας, —	
ΚΑ.	ἰσχάδων, —	
ΧΡ.	φιλοτιμίας, —	
ΚΑ.	μάζης, —	
ΧΡ.	στρατηγίας, —	
ΚΑ.	φακῆς,	
ΧΡ.	σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστός οὐδεπώποτε. ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,	

	πολὸν μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα· κἄν ταῦθ' ἀνύσῃται, τετταράκοντα βούλεται, ἢ οὐ φησιν εἶν' αὐτῷ βιωτὸν τὸν βίον. εὗ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ· πλὴν ἐν μόνον δέδοικα—	195
ΠΛ.		
ΧΡ.	φράζε, τοῦ πέρι;	
ΠΛ.	ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν ἦν ὑμεῖς φατε ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι. [...]	200
ΠΕΝΙΑ		
	ἀλλ', ὃ πάντων ῥᾶστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν, εἰ τοῦτο γένοιθ' ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὐ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῶν. εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν διανεμίειεν τ' ἴσον αὐτόν, οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῶν οὐδεῖς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανισθέντοις ἐθελήσει τίς χαλκεύειν ἢ ναυπηγεῖν ἢ ῥάπτειν ἢ τροχοποιεῖν, ἢ σκυτοτομεῖν ἢ πλινθουργεῖν ἢ πλύνειν ἢ σκυλοδεψεῖν, ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι, ἢν ἐξῆ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσιν; λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ' ὅσα νυνδὴ κατέλεξας οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.	510
ΧΡ.		
ΠΕ.	πόθεν οὖν ἔξεις θεράποντας;	
ΧΡ.	ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.	
ΠΕ.	τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν, ὅταν ἀργύριον κάκεινος ἔχη;	
ΧΡ.	κερδαίνειν βουλόμενός τις	520
ΠΕ.	ἔμπορος ἦκον ἐκ Θετταλίας παρ' ἀπλήστων ἀνδραποδιστῶν. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεῖς οὐδ' ἀνδραποδιστῆς κατὰ τὸν λόγον ὃν σὺ λέγεις δήπου. τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποῆσαι; ὥστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεῖς καὶ σκάπτειν τᾶλλα τε μοχθεῖν ὀδυνηρότερον τρίψεις βίον πολὺ τοῦ νῦν.	525
ΧΡ.	ἐς κεφαλὴν σοί.	
ΠΕ.	ἔτι δ' οὐχ ἔξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, —οὐ γὰρ ἔссονται, — οὔτ' ἐν δάπισιν, —τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυσίου ὄντος; — οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον, οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμηῆσαι ποικιλομόρφων. καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἔστιν τούτων πάντων ἀποροῦντα; παρ' ἔμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ὑμῖν ὧν δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιν' ἐπαναγκάζουσα κάθημαι διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἔξει. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου καὶ παιδαρίων ὑποπεινῶντων καὶ γραῖδίων κολοσυρτόν; φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιώσιν, ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι· “πεινήσεις· ἀλλ' ἐπανίστα”. πρὸς δέ γε τούτοις ἂνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίωνων κόρεων μεστήν, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει· καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ ἰσχνῶν ραφανίδων, ἀντὶ δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν καταγότος, ἀντὶ δὲ μάκτρας πιθάκνης πλευρὰν ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην· ἄρᾳ γε πολλῶν ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὐσαν; σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ἐπεκρούσω. οὐκουν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φάμεν εἶναι ἀδελφὴν; [...]	530
ΧΡ.		
ΠΕ.		
ΧΡ.		
ΠΕ.		
ΠΕ.	σκέψαι τοῖνον ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν ᾧσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι, πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρῆμ' ἄδικοι γεγένηται, ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.	570
ΧΡ.	ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὔσα. ἄταρ οὐχ ἦττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, —μηδὲν ταύτη γε κομῆσης, — ὅτι ζῆτεῖς τοῦτ' ἀναπεῖθειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἄμεινον πενία πλούτου.	